

Eerste Overgave

Eerste overgave

Romy De Wilde

Auteur: Romy De Wilde

ISBN:

© Romy De Wilde

Proloog – Onderweg naar Ontrafelingen

De rits van haar koffer haperde.

Lena duwde haar knie op het deksel en trok met een zachte vloek aan de hendel tot het ding met een schok dichtklapte. Ze bleef even zo zitten — bovenop haar eigen bagage, alsof ze zichzelf moest overhalen om écht te vertrekken.

Het was niet de eerste keer dat ze vertrok naar een onbekende bestemming. Maar het voelde anders nu. Alsof ze niet gewoon kleren en spullen inpakte, maar ook een versie van zichzelf achterliet.

Eentje die te lang had gezwegen.

Tien jaar relatie. Zeven jaar samenwonen met Max in een proper appartement net buiten Antwerpen.

Het was goed begonnen, natuurlijk.

Ze ontmoetten elkaar tijdens een fietsvakantie in Slovenië. Hij had haar geholpen toen haar ketting losschoot, glimlachte wat onhandig, en was sindsdien niet meer van haar zijde geweken. Hij was beleefd, charmant op een ouderwetse manier, en leek haar rust te brengen in een periode waarin haar leven nog overhoop lag.

Ze was toen 23, net gestopt als reisleidster omdat ze ‘iets stabiels’ wilde. Hij was stabiliteit. Max werkte in IT, hield van wandelen in de Ardennen, van wijn in plaats van bier. Nooit grof, nooit fel. Altijd kalm.

In het begin was het spannend genoeg.

Ze gingen vaak uit eten, keken films op zondag, en hadden seks in bed — altijd in bed.

Hij kuste haar hals, vroeg of het goed ging, fluisterde af en toe “mooi meisje” in haar oor.

Ze vond het fijn. Niet opwindend, maar... lief. En veilig.

Maar na een paar jaar veranderde er iets. Of nee — alles bleef hetzelfde. Dat was het probleem.

Seks werd routine. Ze wist wanneer het zou gebeuren, hoe het zou verlopen, en wanneer het gedaan zou zijn.

Hij raakte haar aan zoals je een vertrouwde handdoek opvouwt: met gewoonte, maar zonder honger.

En zij leerde haar adem inhouden als ze fantaseerde over iets anders. Over iets ruigers.

Of zachter, maar met vuur.

Over vrouwen, soms. Ze had die gedachten altijd weggeschoven. Tot ze niet meer weg wilden.

Max merkte haar afstand niet op. Of hij deed alsof. Hij stelde nooit vragen.

Als ze sprak over dromen die ze vroeger had, lachte hij kort en zei:

"Maar je hebt het nu toch goed?"

Was dat zo? vroeg ze zich nu af.

Ze had het veilig gehad. Comfortabel. Maar haar lichaam had zich stilletjes afgesloten. En haar hoofd... dat had geleerd te fluisteren in plaats van te schreeuwen.

Ze dacht lang dat ‘goed’ genoeg was.

Maar goed is niet hetzelfde als levend.

De ochtendzon viel scheef binnen op haar slaapkamer en verlichte de koffers die tegen de muur stonden. Haar wandelschoenen staken eruit. Ze moest lachen. Wandelschoenen — alsof dat het belangrijkste was voor deze reis.

Maar diep vanbinnen wist ze: dit was veel meer dan een werktrip.

Dit was geen vlucht.

Dit was een terugkeer. Naar een deel van zichzelf dat ze had ingeslikt, opgesloten, netjes geparkeerd in de kast onder de wasmachine.

Het borrelde al een tijdje. Sinds de breuk, sinds ze zichzelf betrapte op blikken naar vrouwen in cafés. Sinds ze 's nachts wakker lag, op haar zij, en dacht aan vingers die haar nooit hadden aangeraakt, aan ogen die haar nog nooit hadden aangekeken.

Was dat verlangen? Of nieuwsgierigheid?

Misschien wist ze het nog niet. Misschien maakte het niet uit.

Maar ergens diep in haar lijf — in haar buik, in haar huid, tussen haar benen — leefde iets dat zachtjes wakker werd.

En deze reis...

Deze reis zou ze toelaten om te luisteren.

Op Brussels Airport voelde alles plots vertrouwd en vreemd tegelijk.

De geur van jetfuel, van opgewonden zenuwen, van goedkope koffie in kartonnen bekers. Ze ademde het in als een oud parfum. Haar hart klopte iets sneller dan normaal, niet van stress, maar van verwachting.

Waar begin ik aan? vroeg ze zich af, terwijl ze aan gate A46 ging zitten.

Haar telefoon trilde.

Een bericht van het reisbureau:

"Je collega Isabelle Marant zal ook op de vlucht zitten. Ze wacht aan gate A."

Lena las het, knikte lichtjes, en stopte haar gsm weer weg.

Ze kende de naam. Isabelle werkte al jaren in Midden-Amerika. Tijdens een kort telefoontje een paar dagen geleden had ze een warme, rustige stem gehad. Ze spraken vooral over praktische zaken. Er was niets speciaals gebeurd. En toch...

Toen Lena die avond in bed lag, had ze aan haar gedacht. Niet op een expliciete manier. Meer als een echo. Als een aanwezigheid die bleef hangen. Ze was zich daar nog niet helemaal van bewust — of wilde dat nog niet zijn.

Ze keek op toen iemand haar schaduw brak.

Isabelle.

Lang, soepel gebouwd, zongebruinde huid. Zwarte vlecht losjes over haar schouder.

Ze droeg een open linnen overhemd over een donker tanktopje, een zonnebril rustte bovenop haar hoofd. Geen make-up, geen franjes. Enkel eenvoud die stijl werd door hoe ze het droeg.

Ze had iets in haar blik — kalm, maar niet koud. Alsof ze alles zag zonder je te overweldigen. Lena voelde zich plots... kleiner. In de goede zin.

"Isabelle?" vroeg ze, haar stem iets te snel.

De vrouw draaide zich naar haar toe en glimlachte kort.

"En jij bent Lena, zeker? Aangenaam."

Haar handdruk was stevig, warm. Hun ogen kruisten elkaar een seconde te lang.
Of nee. Misschien verzon ze dat.

"'t Is je eerste keer terug op het veld sinds lang?" vroeg Isabelle terwijl ze naast haar ging zitten.

"Ja," zei Lena. "Sinds... lang, ja. Alles een beetje herontdekken."
Ze glimlachte, wat onzeker, maar zonder schaamte.

Isabelle knikte alleen. "Goed dat je er weer in vliegt. Letterlijk."
Ze grijnsde. Lena lachte terug, ongemakkelijk maar niet onaangenaam.

Er viel een rustige stilte tussen hen. Lena keek naar Isabelle's profiel — de scherpe kaaklijn, de manier waarop ze haar been over het andere sloeg, ontspannen maar krachtig.

Ze wist niet waarom ze dat opmerkte. Of waarom ze haar blik niet meteen wegdraaide.

Toen ging de omroep: "Dames en heren, vlucht SN392 richting San José is klaar voor boarding."

Lena stond op, haar hartslag weer net iets sneller dan normaal.
Niet door Isabelle.
Niet echt.
Maar door het onbekende.
Door alles wat nog moest beginnen.

En ergens, diep vanbinnen, gloeide iets.
Geen vlam. Nog niet.
Maar het eerste vonkje.

Hoofdstuk 1: Aankomst

De lucht sloeg tegen haar huid als een warme, vochtige hand toen ze uit het vliegtuig stapte. Lena kneep haar ogen dicht tegen de zon, en ademde in. Zweet, aarde, tropisch groen. Alles rook zwaarder, dichter.

Ze bleef even staan op de trap van het vliegtuig. Niet uit vermoeidheid, maar omdat het haar overviel.
Niet alleen het klimaat, maar ook... het besef.
Ze was écht hier. Alleen. Opnieuw begonnen.

Enkele meters verder stond Isabelle al, zonnebril op haar hoofd geschoven, vlecht over haar schouder, rugzak aan één schouder bungelend. Ze had haar blik gericht op de tarmac, de zon spiegelde op haar slapen.
"Welkom terug," zei ze zonder op te kijken, toen Lena haar naderde.

Lena glimlachte.
"Merci. Het voelt... herkenbaar. Maar ook vreemd."
"Da's precies hoe thuiskomen hoort te voelen," zei Isabelle.
Ze rekte zich uit, haar shirt gleed iets omhoog bij haar beweging. Alles aan haar was ongehaast. Niets overbodig.

De rit naar La Fortuna duurde uren, met veel bochten en veel groen.
De groep zat verspreid over de bus, praten, kijken, soezen. Sommigen in stilte, anderen al druk in gesprek.

Lena had zich niet actief gemengd. Ze voelde zich nog aan het landen — niet alleen hier, maar in zichzelf.
Ze merkte wel wie wie was, oppervlakkig: een paar twintigers die hun energie moeilijk konden inhouden, een koppel dat net iets te afstandelijk was voor een verse liefde, een rustige dertiger met een boek op schoot.

Maar ze wilde er geen verhalen van maken. Geen aannames.
Dat had ze té lang gedaan — van mensen, van zichzelf.

Ze zat vooraan, maar haar blik dwaalde vaak naar de rij waar Isabelle zat. Die had een klein schriftje op schoot en schreef af en toe iets op. Haar blik gleed over het landschap, alert maar ontspannen.
Lena keek naar haar profiel, haar nek, hoe een krul ontsnapt was uit haar vlecht.
Ze wist niet goed waarom ze bleef kijken. Maar het voelde als een trek die niet uit nieuwsgierigheid kwam, maar uit herkenning.

Ze draaide zich snel weer naar voren.

Bij aankomst aan de lodge werd de groep onthaald met sap en koude doekjes. De receptie was open, met houten pilaren en rieten lampen die zachtjes bewogen in de wind.
De lucht rook naar bloemen en nat hout.

Lena voelde zich loom. De hitte nestelde zich onder haar huid als een zachte druk.

Samen met Isabelle deed ze de kamers uit, liep ze met gasten naar hun cabinas, gaf ze uitleg over het terrein.

De routine zat er nog in, maar haar focus... was diffuus.
Soms dwaalde haar blik naar Isabelle's handen als die iets aanwees op de plattegrond. Soms ving ze haar stem op als een fluistering, zelfs al sprak ze luid.

Op het pad terug naar de eetruimte liepen ze even naast elkaar.
"t Is hier prachtig," zei Lena zacht.

"Het wordt nog beter," antwoordde Isabelle. Ze veegde haar hals af met de rug van haar hand.
Op dat moment raakte haar arm de hare.
Niet hard. Niet bewust.
Maar net genoeg.

En ze trok hem niet meteen terug.

Lena zei niets. Maar haar ademhaling veranderde.
Ze voelde het in haar bovenarm, in haar borstkas.
Een soort... trilling. Een herinnering die nog maar net gemaakt was.

Tegen zonsondergang zat de groep op het houten terras met zicht op de vulkaan in de verte.
De lucht kleurde oranje, dan roze, dan paars. Krekels lieten zich horen.
Lena gaf een korte briefing over het programma van de volgende dagen. Haar stem was helder, haar houding zeker, maar onder haar ribbenkast trok iets lichtjes samen. Alsof haar lichaam al voelde wat er onder de oppervlakte leefde.

Na afloop kwam Isabelle naast haar staan.
Ze overhandigde haar een flesje bier.

"Sterk begin," zei ze zacht.
"Ik ben nog aan het opwarmen," glimlachte Lena. Hun vingers raakten elkaar kort.
En bleven even hangen.

Isabelle zei niets.
Maar Lena voelde haar blik, ergens naast haar gezicht. Ze durfde niet opkijken. Niet meteen.

Later die avond, alleen onder haar klamboe, hoorde Lena hoe de regen zacht begon te vallen op het dak van bamboe. De ventilator zoemde boven haar. Buiten klonk de jungle als een ademhaling.

Ze lag op haar rug. Haar lichaam voelde zwaar en licht tegelijk.
Warm. Geprikkeld. Vol vragen die geen woorden hadden.

Ze dacht aan de aanraking.
Aan hoe toevallig het was.
En hoe haar huid het níét als toeval had ervaren.

Ze draaide zich op haar zij, haar hand rustte op haar heup. Ze ademde diep in.
Rustig. Gewoon voelen. Niks forceren.

En toch: iets was begonnen.
Geen verhaal. Nog geen verlangen.

Maar een lichaam dat aan het luisteren was.

Hoofdstuk 2: Adem van de jungle

De ochtend begon vroeg, nog voor de zon haar gloed over de bomen legde. Lena stond onder de douche van haar cabina, het water koel en krachtig op haar warme huid. Ze legde haar voorhoofd even tegen het natte tegelwerk. De stilte werd enkel onderbroken door vogels die buiten hun ochtendlied al oefenden.

Ze had een beige short aangedaan met een luchtige blouse, de mouwen opgerold tot net boven haar ellebogen. Functioneel, maar licht — ademend. Haar haar was in een losse vlecht getrokken, haar huid nog een beetje roze van de douche.

In de spiegel keek ze even naar zichzelf.
Er zat kleur in haar wangen.
Iets wakker in haar ogen.

Bij het ontbijt zat de groep verspreid aan houten tafels. Er werd gelachen, koffie gemorst, zonnecrème gedeeld. Sommigen praatten luid, anderen mompelden nog slaperig. Lena nipte aan een mok zwarte koffie terwijl ze wat toast en ananas at. Haar benen tintelden nog van de vlucht, of misschien van iets anders.

Ze keek op toen Isabelle voorbijwandelde.

Haar donkere vlecht was nat, haar tanktop smal uitgesneden aan de zijanten zodat een stukje van haar zij zichtbaar was. Een dunne, losse broek viel laag op haar heupen. Ze liep op blote voeten over het houten terras, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Lena volgde haar beweging.

Haar blik bleef hangen op de soepele spieren in Isabelle's rug, zichtbaar telkens ze zich boog naar haar rugzak.
Ze voelde warmte opstijgen in haar buik.

Niet grof. Niet expliciet.
Maar aanwezig.

Een uur later stonden ze met z'n allen aan de rand van het woud. Het pad begon breed en vriendelijk, maar werd al snel smaller. Varens torenden boven hun hoofd, boomwortels staken uit als zenuwen over de aarde, en de lucht was dik van vocht. Lena liep ergens in het midden, met Isabelle steeds een paar stappen links van haar. Hun passen leken zich vanzelf op elkaar af te stemmen.

"Hoe lang ben jij hier al?" vroeg Lena zacht, zonder opzij te kijken.

"Zes jaar, met tussenpauzes," antwoordde Isabelle.

"Altijd teruggetrokken naar deze plek?"

"Niet altijd deze plek. Maar wel... dit soort plekken. Onbetrouwbare wifi, veel natuur, stilte."

Ze glimlachte zonder dat Lena haar gezicht zag.

"En jij?" vroeg Isabelle dan. "Waarom nu weer gidsen?"

Lena slikte.

"Om terug te komen bij iets. Of iemand. Misschien mezelf."

Isabelle zei niets. Maar haar blik gleed even opzij, zacht.

Alsof ze het begreep.

Bij een steile helling werden ze één voor één omhoog geholpen.
De stenen waren nat van een vroege regenbui. Lena twijfelde even.
Toen stak Isabelle haar hand uit.
"Geef maar."

Lena aarzelde, dan legde ze haar hand in de hare.
Warm. Kalm. Vast.

Isabelle trok haar moeiteloos omhoog. Haar grip was stevig, haar handpalm ruw.
Bovenaan liet ze Lena los — maar die voelde de aanraking nog nazinderen, als een echo in haar huid.

De wandeling ging verder. Ademend, zwetend, luisterend.
Op een open plek nam de groep een pauze. Iedereen zat of leunde tegen rotsen. Er werd water gedronken, gefluisterd, gesnurkt.
Lena zat op een platte steen, haar benen opgetrokken, haar blouse lichtjes los door het zweten. Ze voelde haar rug nat, haar huid gevoelig aan de lucht. Haar haren hingen iets losser, een paar plukken plakten aan haar slapen.
Isabelle kwam naast haar zitten. Ze had haar vlecht uitgedaan; het vochtige haar hing zwaar in golven over haar schouder. Er zaten fijne blaadjes in de stof van haar broek, alsof het bos haar had aangeraakt.
"Je beweegt anders vandaag," zei Isabelle plots, zonder op te kijken.
"Hoe bedoel je?"
"Meer in je lijf. Minder in je hoofd."
Lena glimlachte, haar wangen kleurden zacht.
"Dat was het plan."
Isabelle draaide haar gezicht naar haar toe, ogen helder onder de schaduw van de bomen.
"Dan lukt het."
Op dat moment raakte haar pink kort die van Lena.
Niet per ongeluk. Niet opdringerig.
Gewoon... daar. Even.
Een signaal.
Zonder gevolg.
Maar met effect.

Tegen zonsondergang keerden ze terug naar de lodge.
Lena was moe, haar benen brandden, haar huid plakte. En toch voelde ze zich alert. Helderder dan ze zich in maanden had gevoeld.
Haar lichaam deed iets met haar — ze wist alleen nog niet precies wat.
Onder de douche stond ze even stil.
Haar handen gleden over haar buik, haar heupen.
Ze was geen ander mens. Maar het voelde alsof iets in haar was opengegaan.
Niet spectaculair. Niet groots.
Maar zacht en onafwendbaar.

Die avond droeg ze een luchtige jurk in kaki katoen, net los genoeg om mee te bewegen op de wind. Geen beha — daar had ze geen zin in. Haar huid was nog warm van de douche, haar lippen lichtjes rozig.
Ze zat aan tafel met enkele groepsleden, luisterde, lachte, nipte van een cocktail met limoen. Maar haar aandacht verschoof telkens wanneer Isabelle iets zei. Of bewoog. Of gewoon ademhaalde.
Isabelle zat schuin tegenover haar. Zelfde outfit als eerder — tanktop, losse broek — maar met haar haar nu volledig los, nog een beetje vochtig.